

A A N T E E K E N I N G E N

OVER

EXOTISCHE LEPIDOPTERA.

DOOR

P. C. T. S N E L L E N.

(Pl. 1).

1. *Euploea Alcatloe* Moore.

De heer Moore heeft in de *Lepidoptera of India* I, p. 94, pl. 31, fig. 1, 1a—1c, eene *Euploea* zeer duidelijk beschreven en afgebeeld, die hij voor *Danaïs Alcatloe* van Godart, *Encyclopédie Méthodique* IX, p. 178 houdt, ofschoon Godart in zijne beschrijving niets van het matglanzige, iets valere langsstreepje vermeldt, dat bij den man van *Alcatloe* Moore bij den binnenrand der voorvleugels wordt opgemerkt en Godart toch een dergelijk kenmerk bij zijne voorwerpen der volgende soort, *Core* (nec Cramer!), die gelijk is aan *Euploea* (*Narmada*) *Coreoides* Moore, ten minste aan die van de *Proc. Zool. Soc.* 1883, p. 318, pl. 29, fig. 10 ♂, niet over het hoofd ziet «Le dessus des premières ailes du mâle (de *Core*) offre, entre le disque et le bord interne, deux petites raies brunâtres, longitudinales, qu'on n'aperçoit pas en dessous » Bovendien zegt Godart, dat zijne *Alcatloe* op het eiland Amboina voorkomt.

Aan het niet vermelden der bij *Alcatloe* Moore mas voorkomende matglanzige langsstreep en aan de opgave van het vaderland van *Alcatloe* Godart zou nu niet zooveel gewicht moeten

worden geheet, omdat de oudere schrijvers ten opzichte van dergelijke fijnere, structureele kenmerken en van de vaderlands opgaven maar al te dikwijls vluchtig en onnauwkeurig zijn¹⁾, ware het niet dat Godart's beschrijving zeer goed op eene Amboineesche *Euploea* past. Ik heb hier het oog op de soort, die Moore, *Proc. Zool. Soc.* 1883 p. 263 als *Euploea (Gamatoba) Melancholica* vermeldt en die beschreven is door Butler, *Proc. Zool. Soc.* 1866, p. 280 (mas). Toch zou ik, om het vluchtige der beschrijvingen van *Euploea*'s uit den ouden tijd, bezwaar maken, om Butler's *Melancholica* te verdoopen, hoewel Felder, in de Novara-reis Text, I, p. 338, onder *Alcathoe* Godart blijkbaar *Melancholica* Butler verstaat. Maar wat *Alcathoe* Moore aangaat, zoo geloof ik mij niet te bedriegen wanneer ik deze voor *Euploea Doubledayi* Felder. *Novara* II, 2 p. 337 houd. Eene zeer na daaraan verwante soort, misschien slechts eene lokale variëteit, is *Euploea Eynhovi* Felder, *Novara* p. 338 van Java en Sumatra. Zij is iets kleiner, bruiner, vooral op de achtervleugels; de man heeft eene kortere en smalere matglanzige langsstreep in cel 1b der voorvleugels en de «area pulverulenta» der achtervleugels is meer mat roetzwart dan vaal koolzwart zooals bij *Doubledayi*.

2 *Euploea Durrsteini* Staud.

Dr. Staudinger heeft deze soort in het Tijdschrift *Iris* III p. 81, Taf. IV, fig. 3 ♀ beschreven en afgebeeld. Zij is echter ongetwijfeld dezelfde als het wijfje van *Euploea Mesocala* Sn. v. Voll. *Tijds. v. Ent.* XVI, p. 244, pl. 11, fig. 1, 2, ♂♀ van Waigiu en de auteur behoeft ook geen bezwaar te maken om figuur 2 der aangehaalde plaat als den man aan te nemen, zoodat dan ook *E. Hansemani* Honrath, *Berl. Ent. Zeitschrift* XXXII (1888), p. 248, Tab. 5, fig. 1, de synonymen-reeks van *Mesocala* komt vermeerderen. Ware de soort van Dr. Snellen van

1) Godart ziet ten minste over het hoofd dat op de afbeelding van *Cora* Cramer geen spoor van eenig, laat staan van twee matglanzige langsstreepjes is te zien.

Vollenhoven alleen beschreven, dan kon zij aan Dr. Staudinger's aandacht ontsnapt zijn, maar zij is bovendien afgebeeld en wel zeer goed. Alle geredeneer over *Euploea Callithoe* Boisduval is doelloos, die beschrijving is geheel zonder waarde, doch het komt mij hoogst vreemd voor dat zulk een scherpzinnig en onbevooroordeeld Lepidopteroloog als Dr. Staudinger niet de nauwe verwantschap van *Durrsteinii* en *Hansemanni* met *Phaenareta* Schaller (*Alea* Hübner) heeft opgemerkt. Zij zijn beiden, evenals *Mesocala* Sn. v. Voll., zeer waarschijnlijk niet anders dan locale variëteiten van *Phaenareta*. Vergelijk ook Snellen. *Tijds. v. Ent.* xxxii, p. 383. ¹⁾.

Dat de door Dr. Staudinger geleverde afbeeldingen, l. c. Taf. iv, fig. 2, 3 niet gelukt zijn, ziet men dadelijk en de schrijver erkent het buitendien.

3. *Debis* (*Zophoessa*) *Goalpara* Moore

Proc. Zool. Soc. of London 1865, p. 768.

Deze soort is dezelfde als *Satyrus Hyrania* Kollar, in von Hügel's *Kaschmir*, p. 449, Tab. xvii, fig. 1, 2 (1848) en Kollar's naam bij gevolg de oudste. De beschrijving van dezen laatsten is niet zeer nauwkeurig, vermeldt niets van de toch vrij duidelijke sporen der lichte dwarsstrepen op de bovenzijde der voorvleugels, noch iets van de paarsgrijze afzetting (bestuiving), langs de bruine dwarsstrepen op hunne onderzijde, ook niet dat de oogvlekken langs den achterrand der achtervleugels op de onderzijde op paarsgrijzen grond staan; doch hij geeft niet alleen eene beschrijving maar ook eene afbeelding en die is van groot nut. Zij laat eigenlijk geen twijfel over, al is ook de middellijn der voorvleugels te veel gebogen en de paarsgrijze grond om de oogvlekken der achtervleugels niet aangeduid.

Moore's beschrijving is nauwkeuriger en stemt overeen met twee mannen, die ik van den heer Elwes ontving. Deze zijn af-

1) Eene nadere vergelijking der zeer juiste beschrijving van *Euploea Enthoe*, door Felder, in de *Novara* II, p. 316 (1867) doet mij zien dat aan dezen naam nog de prioriteit toekomt boven *Mesocala* Sn. v. Voll.

konstig uit Bhoetan. Alleen moet ik opmerken dat de eerste dwarslijn op de onderzijde der achtervleugels niet «bifid» is tenzij bij de exemplaren waarnaar de beschrijving werd gemaakt, de donkerbruine lijn op de dwarsader, waarvan de heer Moore niet spreekt, met de eerste «subbasal» lijn was verbonden.

Beide sexen verschillen zeer weinig, naar de beschrijving van Moore te oordeelen.

4. *Delis Manthara* Felder.

Novara III, p. 497, N. 861 (1867).

Is dezelfde als *Delis Samio* Doubl. and Hewits., *Genera of Diurn Lep.*, pl. 61, fig. 3 en geene varieteit van *Mekara* Moore, zooals in den Catalogus van Kirby is opgegeven. *Mekara* en *Samio* komen beiden op Java voor, in de bergstreken. *Mekara* heb ik ook van Sumatra, uit de Padangsche bovenlanden, niet van de Javaansche exemplaren verschillende.

5. *Catuna* (Jaera) *Duodecimpunctata* Snell. *Tijds.*

v. Ent. XV (1872) p. 15, Tab. I, fig. 1—3.

(*America Clorana* Druce. *Trans. Ent. Soc. of London*, 1874, p. 157).

In eene nadere aantekening over deze soort (*Tijds. v. Ent.* XXV (1882) p. 223), zeide ik, dat zij in uiterlijk zoo weinig overeenkomt met *Catuna Opis* en *Crithea*, dat eene generieke afscheiding wenschelijk mogt heeten. Deze opmerking gaf mij onlangs aanleiding tot een hernieuwd onderzoek van het, nog steeds eenige, exemplaar mijner verzameling en ik besloot zelfs om op de onderzijde een gedeelte van den achtervleugel te ontschubben, ten einde omtrent de vorming der middencel juist op de hoogte te komen. Toen zag ik dat eene sluiting dier cel (dwarsader), hoe zwak ook, toch nog aanwezig mogt heeten en dat dus de ware plaats dezer Afrikaansche soort nabij de genera *Argynnis*, *Brenthis*, *Euptoieta* en *Atella* dient te worden gezocht. De middencel der voorvleugels is namelijk ook, en wel zeer duidelijk, gesloten. Kleur en tekening van den vlinder zijn verder

in het algemeen eveneens in overeenstemming met die van de soorten der genoemde genera.

Van de genera *Atella* en *Euptoieta* verschilt *Duodecimpunctata* door de bij haar verwijderd van ader 3 ontspringende ader 4 der voorvleugels en aangezien ader 10 dier vleugels uit den steel van de aderen 7, 8 en 9 ontspringt, blijft er niets anders over — daar ik mij, wat de generieke verdeeling der Nymphalina aangaat, aan het systeem van Felder en Herrich-Schäffer wil houden (zie *Corr. Blatt des Zoöl.-Mineral. Vereins zu Regensburg* XVIII (1864) p. 89 en 105) — dan mijne soort naar het genus *Brenthis* Hübn. Herr.-Sch. over te brengen.

Ik wil echter niet ontkennen, dat de korte, glad beschubde palpen en het lange, dunne sprietknopje nog al afwijken van de lange, ruige palpen en het breede, platte knopje der mij in natura bekende soorten van *Brenthis* (zijnde de Europeesche en verder *Myrina* Cramer, *Bellona* Fabr. en *Altissima* Elwes). Aangezien evenwel het genus *Brenthis* zelf zoo zwak op de beenen staat (zie Elwes, *Trans. Ent. Soc. of London* 1889, p. 536), zou de vorming van een nieuw genus voor mijne *Duodecimpunctata* met recht eene «muggenzifterij» mogen heeten en valt daaraan volstrekt niet te denken, althans niet om de vermelde verschillpunten, en andere zijn door mij niet opgemerkt.

6. *Atella Sinha* Kollar,

in von Hügel's *Kaschmir* IV, 2, p. 438.

Eene in den Catalogus van Kirby niet aangehaalde, door Geyer geleverde afbeelding bevindt zich in Hübner's *Zuträge*, fig. 735, 736, (zie 4tes Hundert, p. 32). Zij stelt de Javaansche variëteit voor, die zich van den type uit het Himalaya gebergte onderscheidt, doordat op de onderzijde der achtervleugels het wortelderde niet bleek grijsblauw maar paarsachtig okerbruin is getint, terwijl de bestuiving langs den achterrandsrand dier vleugels bij de Javanen vrij gelijkmatig bleek paars is en bij den Himalaya-vorm (ook bij Sumatraansche exemplaren) tegen den staartheek, groengrijs wordt.

In den Catalogus van Kirby is *Sinha* als variëteit van *Egista*

vermeld. Overgangen zag ik echter nog niet en Dr. Staudinger's aantekening (*Iris* II (1889) p. 49, dat *beide* vormen op de Noordelijke Molukken voorkomen, maakt het bijeen behooren zeer twijfelachtig.

7. *Melitaea Maculata* Bremer en Grey,

Schmett. des nördl. China's, p. 7, Taf. I, fig. 3.

Eenigen tijd geleden een fraai exemplaar van deze tot dusverre vrij zeldzame soort ontvangende (volgens het etiket afkomstig van Ichang, Noord-China) onderzocht ik het ten opzichte der generieke kenmerken, dewijl ik gezien had dat de heer Lucas, in de *Annales de la Société Entom. de France* 1883, Bulletin, p. xxxv, voor *Maculata* een nieuw genus *Timelaea* vormt. Ik vond daartoe te meer aanleiding, omdat de beschrijving door Lucas zich geheel en al tot algemeenheden bepaalt en geen enkel wezenlijk kenmerk vermeldt. Onder anderen is het aderstelsel met geen woord aangeroerd en zelfs niet eens gezegd of de oogen behaard dan wel naakt zijn. Men doet dan ook beter de zaak aldus voor te stellen, dat de bedenker van den naam *Timelaea* hier wel een nieuw genus heeft vermoed, maar welk een kundig Entomoloog hij ook overigens mag heeten, niet in staat is geweest om zich zelf en anderen rekenschap te geven van de redenen waarom het moet worden gevormd. De naam is overigens zeer vernuftig van *Melitaea* gemaakt.

Wat nu de plaats in het systeem der Nymphalina, volgens Felder en Herrich-Schäffer (zie boven bij *Catuna duodecimpunctata*) aangaat, tot welke familie der Rhopalocera deze soort behoort, zoo verwijderd bij onze soort de bovenste middenader der achtervleugels zich van de subcostaalader (deze laatste is dezelfde die Herrich-Schäffer de «costaalader» noemt) vóór den oorsprong der praecostaalader, ader 8 der voorvleugels ontspringt op drie vierden van 7 en loopt in den achterrand uit, terwijl de midden-cellen van voor- en achtervleugels zeer duidelijk open zijn en ader 10 der voorvleugels uit 7 ontspruit. Ten opzichte der nervuur nu is het genus *Euripus* Doubleday de naaste verwante van *Timelaea*

maar een enkele blik op de soorten van *Euripus* doet zien, dat haar plumpe bouw en de geheel verschillende vleugelvorm eene vereeniging met *maculata* verbieden. Bovendien ontspringen bij laatstgenoemde soort de aderen 5—7 der achtervleugels bijeen, bij *Euripus* ader 7 verwijderd van 5 en 6. De oogen zijn bij beide genera naakt. Kleur en teekening verwijzen *Timelaea* naar de buurt van *Argynnis*, *Brenthis*, *Euptoieta*, *Atella* en *Melitaea*. Bij deze vier eerstgenoemde genera zijn echter de beide middencellen gesloten en bij *Melitaea* alleen die der achtervleugels open.

Het sprietknopje is bij *Timelaea* lang en dun, bijna als bij *Atella*, de aderen 3 en 4 der voorvleugels ontspringen uit één punt, zooals bij *Atella* en *Euptoieta* (bij *Argynnis*, *Brenthis* en *Melitaea* verwijderd), maar de aderen 5 en 6 der voorvleugels ontspringen bij *Timelaea* nader bijeen dan bij een der vijf vermelde genera.

8. Het genus **Godartia** Luc. Westw.

In Herrich-Schäffer's Systematische bewerking der Nymphalina-genera (*Correspondenzblatt des Zoöl.-Min. Vereins zu Regensburg* XVIII (1864), p. 105 enz.), is dit genus in de Analytische tabel niet op de juiste plaats ingevoegd. Tot verontschuldiging van Herrich-Schäffer zij echter hier aangemerkt, dat hij op p. 133, zegt: «*Godartia* kenne ich nicht in der Natur. Hij moest zich dus met de beschrijvingen door Lucas en Westwood behelpen..

Godartia staat bij Herrich-Schäffer op p. 111, l. c., in afdeeling II, «Ast 8 der Vorderflügel entspringt hinter der Mitte von 7»; verder op p. 123 in 2 «Ast 8 der Vorderflügel in den Saum» en eindelijk op p. 125 in B: «Mittelzelle der Vorderflügel geschlossen en p. 126 in 6 «Praecostalader gleich von Ursprung an saumwärts gekrümmt. — Van deze opgaven zijn de eerste en vierde onjuist. Ader 8 der voorvleugels ontspringt vóór het midden van 7, maar loopt wel in den achterrand (Saum) uit. Verder is de middencel der achtervleugels open en de praecostaalader geheel recht. Men voege dus dit genus in op p. 111 in I, als nieuwe afdeeling 1b. «Mittelzelle der Hinterflügel offen, Ast 8 der Vor-

derflügel in den Saum. Praecostalader Vertical. Saum der Hinterflügel gerundet. Aan de sprieten en pooten zouden nu nog verdere kenmerken te ontleenen zijn, doch daar ik slechts een, in deze opzichten defect exemplaar van *Godartia Eurinome* Cramer bezit, kan ik daaromtrent niet in bijzonderheden treden. Alleen wil ik opmerken, dat uit het hierboven medegedeelde op nieuw blijkt, dat Herrich-Schäffer terecht zegt, dat de vleugeladeren nog de beste kenmerken opleveren. Alle andere zijn van mindere waarde.

Het geheel Afrikaansche genus *Godartia* bestaat waarschijnlijk uit de soorten: *Eurinome* Cram., *Malagascariensis* Lucas, *Crossleyi* Ward en *Tiberius* Grose-Smith. *Ansellica* Butler is denkelijk slechts eene kleine variëteit van *Eurinome*; de door den auteur opgegeven verschilpunten duiden niets anders aan. Men zie de citaten in Kirby's Catalogus. Bij *Godartia Trajanus* Ward (*Schatzi* Staud.) is echter de middencel der achtervleugels gesloten, zoodat eene generieke afscheiding noodig zal zijn.

Lucas heeft bij zijne beschrijving geen gebruik gemaakt van den generieken naam, waaronder *Eurinome* in Hübners *Verzeichniss* op p. 39 voorkomt (*Euranthe*), maar den naam van Godart willen «vereeuwigen». Ik geloof niet dat er genoegzamen grond bestaat om den naam *Godartia* af te schaffen en ook dat het verkieslijk is, om, zoo men tot eene generieke afscheiding van *Trajanus* overgaat, liever een geheel nieuwen naam te kiezen om alle verwarring te voorkomen hoewel Hübner's naam wegens weluidendheid en kortheid, wel zeer bruikbaar mag heeten.

9. *Pieris Descombesi* Boisd. (niet Roger)

(nec: Snell v. Voll., *Mon des Pier.* p. 18.)

Descombesi Snell v. Voll. is niet dezelfde, door Boisduval, *Spec. Gen.* I, p. 465 zeer goed beschreven soort, maar de man van *Pieris Zebuda* Hewitson. *Descombesi* ken ik alleen van Indie en Cochinchina. Zij komt wel niet op Celebes voor, evenmin als de verwante *Belisama*, die onlangs weder als *Delias Nakula* door Grose-Smith en Kirby, in hunne *Rhopalocera Exotica* is beschreven en afgebeeld, pl. 19 (*Delias* 1) fig. 1—4.

De aangehaalde beschrijving door Dr. Snellen van Vollenhoven is zeer goed. *Zebuda* behoort tot het genus *Cathaemia* Herrich-Schäffer, evenals *Descombesi* en *Belisama*.

10. Het genus *Nemeta* Walker. Moore.

In de *Comptes rendus des Séances de la Soc. Entom. Belge* 1884, p. 9, is door den heer Heylaerts eene nieuwe soort van bovengenoemd genus beschreven van Sumatra, onder den naam van *Nem. Sumatrensis*. Zij is — een groot gebrek in de beschrijving — niet vergeleken met de Javaansche soort, *Nemeta Lohor* Moore. *Cat. Lep. East India Comp.* II, p. 430, pl. 13 a fig. 3 ♂, ook is geene afbeelding gegeven. Ik kan dus niet zeggen of de, trouwens niet belangrijke verschilpunten, welke ik bij vergelijking van gekweekte, gave voorwerpen van *Lohor* opmerk, voldoende zijn om hier eene nieuwe soort aan te nemen. Doch deze zaak wil ik thans niet verder bespreken en alleen op nieuw opmerken, dat het noodzakelijk is om bij het bekend maken van nieuwe soorten van Lepidoptera, vooral exotische, tevens voor goede afbeeldingen te zorgen, al zouden dan ook die beschrijvingen niet zoo spoedig het licht kunnen zien. Geheel en al omhels ik hier het door den heer Ch. Oberthür reeds meermalen uitgesproken gevoelen.

De heer Heylaerts geeft verder ook eenige zeer juiste en welkome mededeelingen over de plaats in het systeem van het tot dusverre vrij wel in de lucht zwevende genus *Nemeta* en zegt dat het behoort tot de Cossina «sensu Herrich-Schäffer». Dit is volkomen waar, maar de Cossina Herrich-Schäffer (zie zijne *Aussereuropäische Schmetterlinge*) zijn een mengelmoes van heterogene bestanddeelen. Niet alleen dat tengevolge van onnauwkeurig onderzoek een Zygaeninen-genus (*Xenares* H. S., *Phauda* Moore) onder de Cossina wordt opgenomen, maar aangezien Herrich-Schäffer ook onze slakrupsvlinders als verwanten van zulke geheel verschillende dieren als de soorten der genera *Cossus* en *Zeuzera* aanmerkt, is het duidelijk, tot welke vreemde uitkomsten eene geheel eenzijdige beschouwing van één enkel gemeenschappelijk kenmerk (het genus

der bijoogen) kan leiden. Het is verwonderlijk, dat zulk een goed Entomoloog als Dr. Herrich-Schäffer was, dit niet heeft opgemerkt. Alle overige kenmerken, de geheele habitus en de eerste toestanden scheiden de slakrupsvlinders ten eenenmale van de echte als rupsen in hout levende Cossinen (voorbeeld: onze *Cossus Cossus* L., de Wilgen-Houtrupsuil), en het is mij dan ook gelukt om in het gemis der aanhangcellen en dat niet de aderen 7—8 maar 8—9 (dikwijls met 7) der voorvleugels gesteld zijn, twee goede kenmerken tot afscheiding der eerstgenoemde, die in eene familie Cochliopodina vereenigd worden, op te sporen. Zie *Flinders van Nederland*, Microlepidoptera, p. 2, (1882), waar de bedoelde kenmerken reeds zijn opgegeven.

Ook bij *Nemeta Lohor* Moore zijn de aderen 7—9 der voorvleugels gesteld en geene aanhangcellen aanwezig; zij behoort dus duidelijk tot de Cochliopodina, wat bovendien, volgens de waarnemingen van Mr. Piepers, die den vlinder uit de rups kweekte door de eerste toestanden bevestigd wordt. Wat nu verder zeer belangrijk en tot dusverre, voor zoover ik weet, nog geheel onbekend was, is het feit dat *Belippa ferruginea* Moore, *Annals and Mag. of Nat. Hist.* 4 Ser. 20 (1877), p. 342 (= *Cheromettia ferruginea* Moore, *Lep. of Ceylon*, 8ste afl., p. 134, pl. 132, fig. 1, 1a, 1b) het wijfje van *Lohor* is. Beiden komen uit dezelfde rupsen, hoe verschillend het uiterlijk der dieren ook zijn moge. Dit is mede eene waarneming van Mr. Piepers. Pooten en aderstelsel zijn bij beide sexen eveneens, ook de vorm der palpen, die slechts bij het wijfje zooals in vele gevallen plaats heeft, iets langer zijn dan bij den man.

In de *Notes from the Leiden Museum*, VI, p. 133, weidt de heer Heylaerts nog verder uit over het genus *Nemeta* en zegt, dat *Spirocera* Boisduval hetzelfde is. Volkomen waar, maar *Spirocera* is slechts een genus in litteris en nergens beschreven. *Nemeta* Walker, Moore heeft dus zeer stellig de prioriteit, want, al moge men aan Walker's scheppingen weinig waarde toekennen, door Moore's afbeelding heeft de naam althans een vasten grondslag verkregen.

11. Het genus *Atossa* Moore.

In het 3de deel der bekende *Mémoires sur les Lépidoptères*, beeldt Dr. Staudinger op pl. XI, fig. 3, een vlinder af onder den naam van *Chalcosia Palaeartica*, welke echter volgens pag. 192 synonym is met de mede tot de Zygaenina (Chalcosidae) gerekende *Atossa Neleymna* (recte: *Nelcinna*) Moore, *Proc. Zool. Soc.* 1874 p. 577, pl. 67, fig. 7, doch volgens den heer H. J. Elwes (*Proc. Zool. Soc.* 1890, p. 380) specifiek daarvan verschilt. De vraag daargelaten of het genus *Atossa* wel tot de Zygaenina behoort, hetgeen mij, indien ik op Staudinger's afbeelding van het aderbeloop mag afgaan, vrij twijfelachtig voorkomt, en zoo ja, of *Atossa* dan nog wel van *Chalcosia* kan gescheiden worden — moet ik opmerken dat er reeds een Coleopteren-(Cerambycinen-) genus *Atossa* van Thomson, van 1864 is en dus deze generieke naam niet voor de tweede maal bij de Lepidoptera of in eenige andere afdeling der Zoölogie of Botanica kan gebruikt worden.

Eene herhaalde beschouwing der afbeelding van *Chalc. Palaeartica* Staudinger doet het mij niet onwaarschijnlijk voorkomen dat deze soort tot de Geometrina behoort.

12. *Nyctemera Ludekingii* Snell. v. Voll.

In de *Comptes-rendus des Séances de la Soc. Entom. Belge* 1889, Février, is door den heer Heylaerts eene *Nyctemera Ludekingii* beschreven, waarvan hij zegt, dat in het Leidsch Museum een «spécimen assez fruste, bestaat, » nommé par le regretté Dr. Snellen van Vollenhoven «maar dat de soort was «nullement décrite». Dit is eene vergissing, *Ludekingii* is reeds in de «Bijdrage tot de kennis van het vlindergeslacht *Leptosoma*», door wijlen Dr. S. v. V. in 1863 gepubliceerd in het *Nederl. Tijdschrift voor de Dierkunde*, Deel I, op p. 15, duidelijk beschreven onder den naam van *Leptosoma Ludekingii*, ook van Sumatra.

13. *Nelcynda Orciferaria* Walker.

(Pl. 1, fig. 1.)

De heer Heylaerts heeft op onderscheidene plaatsen in de «*Comptes rendus*», van de Belgische Entomologische Vereeniging,

nieuwe soorten beschreven van Indische Lepidoptera, die door Dr. van Riemsdijk op Sumatra gevonden zijn. Die Lepidoptera maakten deel uit van eene collectie Insecten, door genoemden heer op Sumatra bijeengebracht, maar welke door kwalijk beleid van den eigenaar in handen van plundersaars geraakte, wat zeer te betreuren is. Slechts een gedeelte werd gered, eenige nieuwe soorten als boven gezegd door den heer Heylaerts beschreven en enkele exemplaren kwamen ook in het bezit van Mr. Piepers. Onder laatstvermelde voorwerpen bevinden zich twee zeer goed geconserveerde, wellicht gekweekte exemplaren van een zeer merkwaardigen vlinder, waarvan het mij aanvankelijk niet eens mogt gelukken de familie waartoe de soort behoort, met zekerheid te bepalen. Een exemplaar werd in het voorgaande jaar door den heer Heylaerts, die de soort ook uit de collectie van Riemsdijk bezat, mede naar Londen genomen en het dier daar in de collectie van het Britsch Museum gevonden onder den naam van *Nelcynda Orciferaria* Walker. In den bekenden Catalogus van Walker is het genus *Nelcynda* beschreven als tot de Geometrina behoorende (Deel 24, p. 1152), met eene soort *Rectificata* Walker zonder vaderlands opgave, maar waar *Nelc. Orciferaria* is bekend gemaakt, weet ik niet. Wellicht is *Orciferaria* slechts een manuscript-naam en zelfs generiek verschillende van *Rectificata*.

Hoewel wij dus niet met eene eigenlijke «espèce inédite» te doen hebben, kwam zij mij toch merkwaardig genoeg voor, om haar eenigzins nader toe te lichten en tevens voor eene afbeelding te zorgen. Het resultaat van mijn onderzoek is, dat *Orciferaria* tot de Drepanulina moet worden gebracht, niettegenstaande eene belangrijke afwijking in het aderstelsel. Overeenkomst met de regelmatige Drepanulina, zooals wij die in de Palaearctische Fauna hebben leeren kennen, bestaat in het getal van de binnenrandsaderen der voor- en achtervleugels, in de naar boven regelmatig verdunde, gespitste, dus haarvormige korte sprietschaft en in het merkwaardige beloop van ader 8 der achtervleugels, welke ader 7 voorbij de sluiting der middencel weder nadert of raakt; doch een groot verschil wordt gevonden in den oorsprong van

ader 5 der voorvleugels, die niet, zooals bij de genera *Drepana*, *Cilix*, *Oreta*, *Auzata* (Butler), *Pseuderusia*, *Drapetodes* en *Scytholopteryx* Rits. (*Phyllopteryx* Snellen), duidelijk nader bij ader 4 dan bij ader 6 ontspringt, maar integendeel uit het midden der dwarsader, zooals bij de Lasiocampina (genus *Crateronyx* Duponchel, zie Staudinger's Catalogus 1871, p. 69) en bij de Cymatophorina. Intusschen verwijderd de geheele habitus onze *Orciferaria* zoodanig van de soorten dezer familiën, dat hare plaats duidelijk eerder bij de Drepanulina moet worden gezocht, zooals een enkele blik op de afbeelding dadelijk doet zien. Daarbij wordt ten opzichte van den oorsprong van ader 5 der voorvleugels een overgang tot de bovengenoemde genera der Drepanulina aangeduid door het genus *Cyclidia*, alwaar die ader, ofschoon duidelijk nader bij 4 dan bij 6, toch van eerstgenoemde verder verwijderd is dan bij de vermelde 7 genera (verg. *Tijds. v. Ent.* 32 (1888) p. 5).

Ader 8 der achtervleugels komt vrij uit den wortel, niet uit 7 zooals bij *Cilix*, de punt der voorvleugels is spits en omgebogen, doch de achterrands der achtervleugels niet gelijkmatig gebogen maar boven het midden sterker. Verder onderscheidt zich het genus *Nelcynda* van *Drepana* en *Oreta* door dat ader 8 der voorvleugels in den achterrands uitloopt, (niet in of boven de vleugelpunt) en door het ontbreken der aanhangcel. Ook ziet men bij *Orciferaria* onder den wortel van ader 1 der voorvleugels een naar den binnenrand gericht adersprankje, zooals bij vele Pyraliden en de Equitina wordt gevonden. Dit is ook niet aanwezig bij *Drepana* en *Oreta*, maar wel bij *Cyclidia substigmata*, blijkbaar de voor zoover ik weet, naast aan *Orciferaria* verwante soort, welke intusschen door den vorm der achtervleugels en de lange, tot boven aan het voorhoofd reikende palpen, mijns inziens generiek genoeg verschilt. Bij *Nelcynda* zijn de palpen slechts kort, de sprieten dik, iets plat, ongewapend (ook zoo bij *Cyclidia*). De zuiger ontbreekt, het voorhoofd is iets uitpuilend, zoo breed als de naakte oogen. Vleugelhaakje duidelijk, pooten kort, de achterpooten weinig langer dan de anderen, de schenen wollig behaard; geen middensporen. Door het vleugelhaakje is deze soort duidelijk

van de Saturnina onderscheiden, ook door het beloop van ader 8 der achtervleugels. Deze kenmerken mogen voorloopig wel als toereikende worden beschouwd voor het genus *Neleynnda*. Of Walkers *Nelc. Rectificata* generiek aan *Orciferaria* verwant is, kan eerst door nader onderzoek der origineelen worden uitgemaakt, zoo niet, dan zou ik voor laatstgenoemde soort den generieken naam *Haloplia* voorslaan.

Omtrent de eerste toestanden is mij niets bekend. De vlinders, twee mannen, zijn uit de hoogere streken van Sumatra's westkust afkomstig. Zij hebben eene vlucht van 75 en 81 mm., de bovenzijde heeft eene donker bruingrauwe grondkleur, waarop zich eenige flauwe donkerder dwarslijnen vertoonen, duidelijker geworden door paarsachtig grijswitte bestuiving die het rijkelijkste is op de voorvleugels tusschen eene weinig gegolfde lijn op twee derden en eene vrij sterk regelmatig gegolfde op vijf zesden, zoo mede vooral langs den achterrand en op de punt der achtervleugels. De voorvleugels hebben eene eenigszins 8-vornige, bruingeel gerande middenvlek. De onderzijde is muisgrauw, een weinig — het meest op de achtervleugels — grijswit bestoven; de voorvleugels zijn aldaar geteekend met eene flauwe donker gerande middenvlek en twee donkerder dwarslijnen, op twee derden en vijf zesden, gelijk aan dezelfde der bovenzijde, de achtervleugels met eene kleine donkere middenvlek en drie bijna evenwijdige dwarslijnen op een derde, de helft en vijf zesden. Franjelijn bruin-grauw, de korte franje ook, met grijswitte spits. Palpen, kop, sprieten en lijf grauwbruin, ook de pooten, de tarsen lichter, bijna grauwgeel.

14. *Metecia Cornifrons* Snellen.

Boletin de la Acad. nac. de Ciencias de la Republica Argentina.

Tomo III, Entrega 1, p. 93, pl. I, (1879).

Op de aangehaalde plaats is door mij een nieuw genus met eene mede nieuwe soort van Noctuide uit de Argentijnsche Republiek beschreven, naar een frisch en bijna gaaf mannetje. Ik geloof wel

te doen, met deze beschrijving hier te herhalen en tevens voor eene goede afbeelding te zorgen. Zie hier de geheele beschrijving:

Tout entomologiste qui s'occupe de la famille des Noctuérites, même des autres faunes que celle de l'Europe et des pays limitrophes, est tenu d'étudier l'excellent ouvrage de feu Lederer, «*Die Noctuellen Europa's*», Wien 1857 et de comparer ses nouveaux genres, s'il en possède, avec ceux qui sont caractérisés dans ce travail consciencieux. En déterminant ma nouvelle espèce à l'aide de la table analytique des genres qui se trouve dans cet ouvrage, je constate :

- 1°. Que les yeux sont nus et non ciliés.
- 2°. Que le front porte une corne tronquée dont la forme rappelle celle des cornes de la giraffe.
- 3°. Que les tibias des quatre pattes postérieures (les antérieures manquent) sont munis de fortes épines.

L'habitus du papillon est d'ailleurs tout-à-fait celui d'une Leucanide; le thorax arrondi, revêtu de poils, la couleur jaune paille, striée longitudinalement de noir, des ailes antérieures, les ailes inférieures blanches, sans dessins et enfin la charpente solide et un peu ramassée du corps, éloignent l'idée d'une affinité avec le genre *Héliothis* qui possède aussi les trois caractères cités plus haut, mais qui appartient aux Noctuérites héliophiles et nous indiquent les genres 56—64 de Lederer, provenant de la décomposition des anciens genres *Nonagria* et *Leucania* de Treitschke, comme le voisinage dans lequel le nouveau genre doit être placé. Je crois que la meilleure place est à côté du genre 58 *Mycteroplus* Herr. Sch. dont il se distingue au premier coup d'oeil par la vestiture du thorax, qui chez le dernier est courte, fine et comme tondue; relevée postérieurement en bourrelet, puis par les tibias inermes.

Metecia nov. gen.

Yeux nus, non ciliés, moyens. Stemmata asses grands. Tête forte, retirée un peu dans le thorax, portant un peu au dessous des antennes une forte et courte corne obtuse, prolongement

chitineux du front. Cette corne n'est pas entièrement cachée par les poils dont la tête est revêtue. Visage à peu près carré, un peu plus étroit que les yeux. Trompe forte, roulée en spirale. Palpes courts, un peu grêles, presque horizontaux, revêtus de poils rudes et un peu clair-semés, leur largeur environ la moitié de celle des yeux. Antennes de longueur ordinaire ($\frac{2}{3}$ de celle des ailes antérieures) filiformes, fortes, à articles courts, un peu globuleux et munies des deux côtés d'une assez forte ciliation. L'article basal ordinaire. Collier assez grand, sémicirculaire, revêtu de longs poils redressés. Thorax fort, arrondi-carré, couvert de longs poils lisses et les ptérygodes ou épaulettes paraissant par là assez grandes; point de crêtes. Abdomen ne dépassant pas les ailes postérieures, fort, carené, sans crêtes, un peu obtus, à touffe anale insignifiante. Poitrine velue.

Ailes antérieures allongées; leur bord antérieur droit, l'apex obtus; le bord postérieur a environ la moitié de la longueur du bord antérieur et est un peu oblique, régulièrement courbé. Bord intérieur avec une faible courbe dans sa moitié basale. Ailes postérieures décrivant le quart d'une ellipse, à bord postérieur régulièrement arrondi. Le dessin des ailes antérieures consiste en quelques raies noires sur un fond clair. Pas de traces des taches ni des lignes ordinaires.

Ailes antérieures avec une cellule accessoire de laquelle partent les nervules 6, 7 + 8 en 9. La nervule 5 des ailes postérieures bien plus faible que les nervules 3, 4 et 6, 7 qui prennent naissance à la place ordinaire. La nervulation est donc la normale des Noctuérites trifides ordinaires, par exemple: genres *Hadena*, *Mamestra*, *Agrotis*, *Leucania* Lederer).

Comme je l'ai observé plus haut, les pattes antérieures manquent à mon exemplaire. Les autres sont fortes, de longueur ordinaire, velues, excepté sur les tarses, à ergots ordinaires, leurs tibias munis de fortes épines, les tarses aussi épineux mais plus faiblement.

Metecia cornifrons m. nov. spec.

(Pl. 1, fig. 2a, b en c).

Un mâle de 33 millim. d'envergure.

Palpes grisâtres à poils ochracé pâle. Antennes d'un brun clair. Tête, thorax et ailes antérieures d'un jaune d'ocre pâle, le dos marqué de deux fines raies longitudinales noires. Les ailes antérieures nous offrent une raie longitudinale noire qui part de la base, transverse, en s'élargissant, la cellule médiane et se continue, en se délayant quelque peu, à travers la cellule 5 pour aboutir au bord postérieur. Sur ce bord se trouvent en outre, dans les cellules 1b, 2—4 et 6—8, de courtes stries noirâtres s'amincissant plus ou moins en forme de coins vers la base de l'aile, aucune n'atteignant cependant celle de leurs cellules. Frange de la même couleur que les ailes, à bout noirâtre. Sous la cellule médiane se trouve encore une autre fine raie noire qui ne dépasse pas la moitié de la cellule 1b mais qui se continue par quelques atomes noirs jusqu'à la strie noirâtre bifide qui se trouve au bout de la même cellule, sur le bord postérieur.

Ailes inférieures blanches, de part et d'autre.

Abdomen d'un blond plus pâle que le dos du thorax, à poils blanchâtres à la base.

Le dessous des ailes antérieures est d'un blanc sale, semé, sur la moitié antérieure, d'écailles noires, les nervules restant claires.

Je suis redevable de cette espèce intéressante à la bonté de Mr. le Professeur Weyenbergh.

L'exemplaire à été pris à Cordova (République Argentine, Amérique méridionale).

Aan deze beschrijving heb ik weinig toe te voegen en wil alleen opmerken, dat de kenmerken van mijn genus *Metecia* eenigszins herinneren aan die welke worden opgegeven voor het genus *Chorizagrotis* Smith, *Bull. of the United States Museum*, 38 (1890), p. 98, een Noctuiden-genus, dat van een gedeelte der Noord-Amerikaansche soorten van *Agrotis* is gevormd. Ook daar moet het voorhoofd zijn «produced into an acute or cylindrical

tubercle». Maar de vlakke thorax, het vlakke achterlijf en de volledig met de Noctuinen-teekening versierde voorvleugels van *Chorizagrotis* duiden volstrekt niet op werkelijke verwantschap met *Metecia*.

15. *Plusia Oxygramma* Hübn. (Geyer) *Zutr.*

fig. 769, 770, 4tes Hundert, p. 37 (1832).

Deze *Plusia* wordt door Geyer, den voortzetter der Hübnersche *Zuträge*, afgebeeld en beschreven als uit Georgie, Noord-Amerika, en ook door Guenée, *Noctué.* II, p. 350 beschouwd als eene Noord-Amerikaansche soort. Hij voegt echter bij zijne beschrijving deze woorden: «La collection de la Compagnie des Indes (te Londen) possède une femelle qui diffère un peu des individus ordinaires; elle est d'un ton plus uni et le signe est beaucoup plus long et presque linéaire. Je ne puis croire qu'elle vienne de Java». Ik wel, want Mr. Piepers zond verscheidene gave exemplaren van daar; ik heb er 8 voor mij. Daarentegen hebben de nieuwere Noord-Amerikaansche schrijvers over Noctuinen nooit van authentiek Amerikaansche voorwerpen melding gemaakt. Ik geloof dus niet te dwalen met aan te nemen, dat Geyer, zooals niet zelden bij hem en Hübner in de *Zuträge* en de *Exotische Schmetterlinge* het geval is — men denke slechts aan *Crinodes Sommeri*, die van Java komt, niet van Zuid-Amerika (zie Ritsema, *Entom. Monthly Mag.* 1872, p. 94 enz.) — een verkeerd vaderland heeft opgegeven en dit wellicht uitsluitend in Zuid-Azie (Java, Ceylon) is te zoeken.

De soort variëert overigens eenigszins, vooral in de breedte van het lichte middenteeken, waarvan ook wel het middenstuk geheel verdwijnen kan; alleen begin en einde zijn dan nog te onderscheiden. Eene zoodanige variëteit is: *Abrostola Nubila* Moore, *Lepidoptera of Ceylon*, p. 549, pl. 214, fig. 5. *Oxygramma* is overigens volstrekt geene *Abrostola* Treits. (*Plusia* A Lederer), want de voorvleugels zijn, zooals ik aan geheel gave en frissche exemplaren zie, volkomen glad beschud en hebben een zeer

sterk gelobden binnenrandshoek, evenals *Gamma*. Zij is eene echte *Plusia*.

16. De eerste toestanden van het genus **Micronia**.

Tot dusverre was nog van geene tot dit genus behoorende soort de rups bekend. De heer Piepers heeft deze gaping in onze kennis aangevuld en in 1888 een gekweekt exemplaar van *Micronia adpersata* Snellen overgezonden. Hij behoudt zich voor, van de rups later eene afbeelding en uitvoerige beschrijving bekend te maken, maar ik kan alvast mededeelen dat zij zestienpootig is, dus geen spanner. Het genus is door Guenée in zijne *Uranides et Phalénites* als een ontwijfelbaar Geometrinen-genus behandeld, hoewel het ontbreken van een der door hem gestelde familiekenmerken — namelijk dat van het vleugelhaakje — hem voorzigtiger had moeten maken. Guenée is echter niet gewoon het zoo nauwkeurig met de kenmerken, aan de volmaakte insecten ontleend, te nemen; de kennis der rups is voor hem van het hoogste gewicht en geeft den doorslag van de plaats in het systeem.

Herrich-Schäffer heeft het genus *Micronia* Guenée — ook wel door sommigen, naar Hübner's *Verzeichniss*, *Strophidia* genoemd, — niet in zijne «Gattungen der Geometrinen» (*Ausereurop. Schmett.*, p. 24 en *Syst. Bearb.* VI) opgenomen. Inderdaad behoort het, naar zijne *Synopsis familiarum Lepidopterorum*, op. cit. p. 2 (het beste, zooals ik met wijlen Möschler erken, wat wij nog over een algemeen systeem der Lepidoptera bezitten) tot de Uranina. De kenmerken van de vlinders dezer familie, welke evenals die der Saturnina, eene groote overeenkomst met die der Geometrina bezitten, passen geheel. Alleen moet ik opmerken, dat in de zevende alinea van Herrich-Schäffer's tabel op p. 4 l. c. eene drukfout wordt gevonden. Aldaar staat «Dorsalrippe der Vorderflügel nicht gegabelt». Dat nicht moet wegvallen. Herrich-Schäffer geeft geene lijst van de vlinders die hij tot de Uranina rekent, anders was ik wel reeds vroeger op de juiste plaats van *Micronia* opmerkzaam geworden.

Het genus *Erosia* Guenée is ook gebleken geene span- maar

zestienpootige rupsen te hebben; het komt in de hoofdkenmerken met *Micronia* zeer overeen en moet dus eveneens uit de Geometrina worden verwijderd.

17. *Acidalia lumenaria* Hübner-Geyer

Door Geyer is in Hübner's *Zuträge*, fig. 757, 758 afgebeeld en 4tes Hundert, p. 35 (1832) beschreven eene *Arrhostia lumenaria*, als Noord-Amerikaansch. Zij is door Guenée in zijne *Uran. et Phalén.* I, p. 488, opgenomen met eene beschrijving naar die afbeelding gemaakt en met de bijvoeging «Je ne l'ai pas vue et je ne puis assurer que sa place soit bien ici». Packard in zijne *Monograph of the Geometrid Moths or Phalaenidae of the United States* (1876) neemt *lumenaria* niet op, evenmin als eenig ander schrijver of Catalogist, die de Noord-Amerikaansche spanners behandelt. De soort nu is evenmin eene *Acidalia* als uit Noord-Amerika. Zij is het wijfje van *Zanoclopteryx Zincaria* Guenée, *Uran. et Phal.* II, p. 16, uit Oost-Indie en zeer duidelijk afgebeeld. *Zincaria* Guenée moet dus *lumenaria* heeten. Ziedaar weder een voorbeeld van verkeerde vaderlandsopgave!

18. Het genus *Drymoea* Butler.

Walker heeft in zijnen *Catalogue of the Lepidoptera of the Brit. Mus.* Vol. II, p. 322 eene *Diopsis Hesperioides* van Nieuw-Granada beschreven, waarvoor hij eene bijzondere afdeeling van genoemd genus vormt, onder den naam van *Drymoea*. Deze soort wordt door den heer Butler, bij de beschrijving van eene verwante nieuwe *Drymoea unimaculata*, uit Peru, in de *Cistula Entomologica* II, p. 110, nader toegelicht en de afdeeling tot den rang van genus verheven. Door middel van die toelichting en beschrijving is het mij gebleken, dat ik beide species, tot dusver zonder naam, in mijne collectie bezat, *Hesperioides* in verscheidene exemplaren door Baron von Nolcken op zijne tweede reis in Columbia verzameld, *unimaculata* in een mannetje uit Peru, door een Fransch verzamelaar, den heer Martinet gevangen,

Tevens geeft deze identificatie mij aanleiding iets omtrent

de ware plaats in het systeem van het genus *Drymoea* te zeggen. Walker rekent dit zijn subgenus van *Dioptis* tot de Lithosina. Zonder in beschouwingen te treden over de gewis zeer heterogene bestanddeelen van *Dioptis* Walker, wil ik alleen opmerken dat, wat de soorten betreft die Hübner in zijn *Verzeichniss*, p. 174, onder den naam *Dioptis* vereenigt, namelijk *Cyna* Hübn., *Meon* Cram. en *Perdica* Cramer, de laatste (die ik bezit) althans eene stellige Geometrine is. Zij is namelijk *Phalaena tricinctaria* Linn., zie Aurivillius, *Reccensio Critica*, p. 165. Deze Entomoloog vormt tevens voor de genoemde soort een nieuw genus, *Abraxides*.

Ook de beide bovengenoemde soorten van *Drymoea* reken ik zonder voorbehoud tot de Geometrina en niet tot de Lithosina, mede, volgens Herrich-Schäffer's Systeem, zie *Aussereurop. Schmett.* p. 4, want de ééne, enkelvoudige, duidelijke dorsaalader der voorvleugels is wortelwaarts gevorkt, terwijl zij bij de Lithosina ongevorkt is. Van bijoogen zie ik niet het minste spoor, ader 8 der achtervleugels ontspringt uit den vleugelwortel, terwijl hunne aderen 6 en 7 uit één punt komen en tegen den achterrand divergeeren. Voeg ik hierbij dat de dijen glad beschubd zijn, dat ader 5 der voorvleugels uit het midden der dwarsader komt en ader 12 dierzelfde vleugels (die geene aanhangcel hebben) ader 11 snijdt, juist zooals b. v. bij *Filonia*, *Thamnonoma* en tal van verwante Spanner-genera, dan is het alleszins duidelijk dat men, zelfs bij bestemming met behulp mijner laatste Analytische Tabel der in Nederland waargenomen familiën der Lepidoptera ¹⁾, *Drymoea Hesperioïdes* en *unimaculata* voor Geometrina moet houden. De achtervleugels hebben namelijk twee binnenrandsaderen en nog 7 andere, de sprieten zijn haarvormig, de zuiger en het vleugelhaakje zijn duidelijk, de tarsen lang, glad beschubd en de oogen cirkelrond. Ik verwacht dat de ontdekking der eerste toestanden zal bevestigen, dat de rups van *Drymoea* eene spanrups is.

Wat de nadere verwantschap met de overige Geometrinen-genera aangaat, zoo is die niet groot. Ader 5 der achtervleugels is

1) Zie *Vlinders van Nederland*. II, Microlepidoptera, p. 2.

namelijk even dik als de andere aderen, hetgeen b. v. bij die genera der Palaearctische fauna, waar ader 8 der achtervleugels eveneens uit den vleugelwortel komt en de voorvleugels geene aanhangcel hebben, alleen bij Lederer's eerste groep (zie *Verh. Zool. Bot. Vereins zu Wien* 1853, p. 187) en bij de genera *Eremia*, *Heliothea*, *Cimelia*, *Gypsochroa* en *Aplasta* voorkomt. Bij *Cimelia* loopt ader 8 der achtervleugels echter tot het eind langs den voorrand der middencel, bij *Drymoea* verwijderd zij er zich spoedig van, evenals bij de vier overige genoemde genera. Onder deze staat ader 5 der achtervleugels bij *Heliothea* en *Aplasta* nader bij 6 dan bij 4; bij *Drymoea* komt zij uit de helft der dwarsader evenals bij *Eremia* en *Gypsochroa*, die zich echter beiden reeds dadelijk onderscheiden door de spitse voorvleugels, om van talrijke andere kenmerken niet te gewagen. De genera der Neo-arctische fauna zijn mij niet genoeg bekend om mij aan eene nadere vergelijking met *Drymoea* te wagen, maar onder de Neo-tropische is *Melanoptilon* Herr.-Sch. (*Aussereur. Schm.*, p. 32 en 49), — waartoe vele Zuid-Amerikaansche soorten behooren, o. a. *Alcera* (*Letocles*) Boisd., *Cons. sur la Faune de Guatemala*, p. 84 (1870) = *suavaria* Snell. *Tijds. v. Ent.* XVII (1873) p. 107, pl. 7, fig. 11 en *bifasciata* (*Chelonia*) Latreille, in *Voy. de Humboldt et Bonpland* II, p. 132, pl. 43, fig. 7, 8, — kennelijk het naast verwant, ook door het aderstelsel, doch *Melanoptilon* verschilt door korter achterlijf en breeder vleugels.

Bij *Drymoea hesperioïdes* en *unimaculata*, waarvan ik echter alleen de mannen ken, zijn de palpen iets langer dan de kop, smal, spits, rechttuitstekend, het aangezicht smaller dan de oogen, de sprieten kort gebaard en de baarden na den dood dicht tegen de schaft liggende, de thorax kort en glad behaard, de vleugels lang, smal, afgerond, het achterlijf vrij dun, veel langer dan de achtervleugels. De pooten zijn gewoon gevormd, glad beschubd, het achterpaar vier-sporig, niet korter noch met dikker schenen en korter tarsen dan de middenpooten. In de achtervleugels loopt ader 8 tot een derde langs den voorrand der middencel, 6 en 7 komen uit één punt, 5 uit het midden der geknakte dwarsader,

3 en 4 verwijderd van elkander, 2 uit drie vijfden van den binnenrand der middencel; twee binnenrandsaderen. In de voorvleugels komt ader 2 uit drie vierden van den binnenrand der middencel, 3—5 zijn als in de achtervleugels, 6 komt uit de spits der dwarsader met den steel van 7—10. Ader 7 loopt in den achterrandsrand uit, 8 in de afgeronde vleugelpunt, 9 en 10 in den voorrand, 11 komt uit de middencel en wordt door 12 doorsneden.

De vlinders zijn op de bovenzijde zwartblauw, *Hesperioïdes* met twee witte vlekken der voorvleugels, *unimaculata* slechts met ééne doch grootere dan bij de andere soort, mede tegen de dwarsader liggende en het wortelderde der cellen 4 en 5 beslaande. Op de onderzijde zijn bij beiden de achtervleugels glanzig blauwachtig zilverwit met dik zwart aderbelloop, de voorvleugels vaalzwart met grijsen binnenrand, blauwachtig witte langsvegen tegen den achterrandsrand en met de witte teekening der bovenzijde, bij *unimaculata* in cel 1b, op de plaats van de helder witte langsstreep van *Hesperioïdes*, met eene blauwwitte. Ik geef op plaat 1, fig. 3 eene afbeelding van *Dr. Hesperioïdes* naar eene teekening van Dr. de Graaf, die ook de andere vervaardigde.
